

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: nezletilý U. N. **K.**, zast. zákonným zástupcem: N. K., právně zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 4, odbor azylové a migrační politiky, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.4.2012 č.j. OAM-116/LE-LE05-P10-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25.4.2012 č.j. OAM-116/LE-LE05-P10-2010, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

V podané žalobě bylo namítáno porušení ust. § 2 odst. 1 a 4, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Dále bylo namítáno porušení ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť dle žalobce jsou splněny podmínky pro udělení azylu a vztahují se na něj tato ustanovení. Pokud jde o udělení humanitárního azylu, nebyla tato otázka řádně posouzena.

V doplnění žaloby, které bylo zasláno poté, co byl žalobci ustanoven právní zástupce, bylo uvedeno, že se zákonný zástupce žalobce především obává pokračování trestního stíhání

rodičů otce žalobce, který byl jako funkcionář Ministerstva dopravy a spojů Kyrgyzstánu propuštěn z ministerstva v roce 2006 a v roce 2008 obviněn z krádeže koní. Obava z návratu je dána i tím, že otec žalobce byl politicky angažován. Toto vše by mohlo mít dopad také na žalobce. Bylo rovněž poukázáno na to, že situace v Kyrgyzstánu není stabilní a museli by žít v nestálém strachu, v obavě o budoucnost. Žalobce uvedl také, že se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. Žalobce je toho názoru, že by jeho vycestováním došlo k porušení mezinárodních závazků ČR, a to Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod článku 8, který zakotvuje právo na rodinný život. K tomuto závěru dospěl žalobce s ohledem na to, že jeho matka i jeho bratr pobývají v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Dle jeho názoru proto nebyla vzata v úvahu jeho rodinná situace. V této souvislosti poukázal i na Úmluvu o právech dítěte z roku 1989 a dovodil, že by právní důsledky rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany znamenaly v konkrétní situaci žalobce porušení mezinárodních závazků ČR. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a setrval na stanovisku, které zaujal v napadeném rozhodnutí. Vyslovil nesouhlas s podanou žalobou a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce týkající se politických aktivit otce a děda žalobce uvedl, že považuje tuto námitku za nepřijatelnou. Situace žalobcových příbuzných byla předmětem posuzování v rámci samostatně vedených správních řízení o dvou žádostech žalobcova otce o mezinárodní ochranu. V případě první žádosti žalobcova otce došlo k zamítnutí jeho žaloby a v druhém případě mu rovněž nebyla mezinárodní ochrana udělena. V případě žádosti matky žalobce a jeho staršího bratra byla věc posouzena Městským soudem v Praze zamítavými rozsudky a následně Nejvyšší správní soud (NSS) odmítl jejich kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Matce i bratrovi žalobce byl následně v roce 2012 na území ČR povolen trvalý pobyt. Z uvedeného vyplývá, že prosté opakování týchž důvodů v žalobě nemůže vést žalovaného k jiným závěrům, než ke kterým již na základě dříve provedeného správního řízení dospěl u rodinných příslušníků žalobce, podle nichž žalobce důvody své žádosti ve vztahu k § 12 zákona o azylu odvozuje pro svůj nízký věk a místo dosavadního pobytu.

Žalovaný uvedl, že žalobce neodůvodnil, z jakých důvodů mu měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Stejně tak pokud jde o nestabilní situaci v zemi a nejistou budoucnost, nelze dle žalovaného chápat tyto skutečnosti jako důvody azylově relevantní, a to v souladu s ustálenou judikaturou NSS. Žalovaný poukázal na to, že je v Kyrgyzstánu následně po roce 2010 stabilní situace. Žalovaný rovněž odkázal na stanovisko NSS uvedené v rozhodnutí pod sp. zn. 8 Azs 14/2011 ze dne 30.9.2011, kde opakovaně bylo vyjádřeno, že: „... smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu, nejde však o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu a nárok na udělení azylu vzniká zejména z důvodů vypočtených v § 12 zákona. Právo azylu není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod uznávaných v mezinárodním i vnitrostátním kontextu. Institut azylu je aplikovatelný pouze v omezeném rozsahu pro pronásledování z uznaných důvodů. Chráněna je pouze nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené (srov. rozsudek ze dne 14.9.2005 č.j. 5 Azs 125/2005-46).“

K námitce týkající se porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod žalovaný uvedl, že neudělení mezinárodní ochrany žalobci není překážkou k uspořádání společného rodinného soužití na území ČR za předpokladu splnění zákonných podmínek. Žalovaný si je vědom věku nezletilého žalobce a nezpochybňuje jeho závislost na rodičích.

Není však právě vzhledem k jeho věku přesvědčen o míře a stupni dosažené integrace v rámci české společnosti. Poukázal na shodnou státní příslušnost všech členů rodiny a absenci překážek jejich případného společného návratu, aniž by nicméně jakkoli předjímal jejich budoucí rozhodnutí. S ohledem na pravomocně ukončené řízení o žádosti matky žalobce o mezinárodní ochranu, která jí nebyla udělena, nepovažuje žalovaný za případné odkazovat v žalobě na závažnost obtíží, které by tato poznala v zemi původu svého muže. V jejím případě by se totiž jednalo o jí známé prostředí státu, z něhož oba manželé pocházejí. Obavy žalobcovy matky byly nadto již před správním orgánem i soudy dostatečně posouzeny. Navíc předmětem žalobou napadeného rozhodnutí není uložení správního vyhoštění a odkaz na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva zabývající se otázkou ukončení pobytu cizinců se soukromými a rodinnými vazbami na území cizího státu je v daném případě irelevantní. Neudělením mezinárodní ochrany nezletilému žalobci nedochází k porušení mezinárodních závazků plynoucích z Úmluvy o právech dítěte z roku 1989 a nepředstavuje svévolný zásah do rodinného či soukromého života dítěte, jak je žalobou vytýkáno. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005, kde je upozorněno na specifika azylové procedury a na možnosti, které k legalizaci pobytu skýtá zákon o pobytu cizinců.

Žalovaný považuje podanou žalobu za nedůvodnou, proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl při jednání na žádost žalobce. Ze správního spisu zjistil, že jménem nezletilého žalobce podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 12.5.2010 jeho matka A. G. Uvedla, že nezletilý je státním příslušníkem Kyrgyzské republiky, kyrgyzské národnosti, bez náboženského vyznání a narodil se na území ČR. Jeho zdravotní stav je dobrý. O udělení mezinárodní ochrany pro syna žádala z toho důvodu, že Kyrgyzstán je dle jejího mínění nebezpečný pro život její rodiny včetně dětí, je tam nestabilní politická a ekonomická situace a korupce. Vyjádřila i obavu z odebrání dětí v případě návratu do Kyrgyzstánu. Uvedla, že po tak dlouhém pobytu v zahraničí nebudou považovány za občany, a to i vzhledem k faktu, že se nenahlásili na konzulátu Kyrgyzské republiky. Bylo poukázáno rovněž i na trestní stíhání dědečka nezletilého, kdy z uvedeného důvodu by byli všichni ohroženi.

Ze správního spisu vyplývá, že se žalovaný tímto tvrzením dostatečně zabýval, vycházel z pohovoru zákonné zástupkyně žadatele o mezinárodní ochranu (žalobce). Vyšel i z rozhodnutí, která byla vydána ve věci zákonné zástupkyně žalobce jeho matky A. G. i jeho otce K. N. Měl rovněž k dispozici spisovou dokumentaci týkající se žalobcova bratra nezletilého K. N. U.

Dospěl tak k závěru, že obavy žalobce z návratu do Kyrgyzstánu s ohledem na potíže rodičů a prarodičů v zemi původu nejsou dány. Vyhodnotil tyto skutečnosti z pohledu ust. § 12 písm. a) i b) zákona o azylu. Zároveň vyšel i z informací o Kyrgyzstánu, které se týkaly období podání žádosti. S těmito podklady se seznámila žalobcova matka a nenavrhla jejich doplnění.

Žalovaný konstatoval, že nezletilý nebyl v Kyrgyzstánu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť se narodil až po příchodu rodičů na území ČR a na území země své státní příslušnosti nikdy nežil. S ohledem na jeho věk nelze o uplatňování jeho politických práv a svobod objektivně ani uvažovat. Žalovaný dospěl k tomu, že není dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany v případě žalobce ani dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to i s odkazem na situaci v zemi původu a vyjádřené obavy o budoucnost nezletilého. Toto nelze posuzovat jako případnou hrozbu pronásledování z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný znovu vyhodnotil důvody, které uváděla matka žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany i důvody, které byly uváděny v případě jeho nezletilého bratra i v případě otce. S odkazem na řízení, která proběhla ve věci žádostí těchto rodinných příslušníků se závěrem, že nesplňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu, vyhodnotil i situaci žalobcovu.

Bylo konstatováno, že žalobce nesplňuje ani podmínku pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13 odst. 1 zákona o azylu, kdy se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Bylo konstatováno, že v případě žalobce není tento důvod dán. Soud podotýká, že žalobce ani nenamítal nesprávnost tohoto posouzení.

Pokud jde o posouzení možnosti udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, zabýval se žalovaný rodinnou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval pak, že nenalezl v případě žalobce žádný zvláštního zřetele hodný důvod dle uvedeného ustanovení zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Žalovaný se zabýval rovněž posouzením otázky, zda je dán důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně rozebral žalobcem uvedené důvody, pro něž žádal udělení mezinárodní ochrany v případě doplňkové ochrany. Zabýval se v této souvislosti i situací v Kyrgyzstánu a konstatoval, že neshledal, že by žalobci v Kyrgyzstánu hrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, nebo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Vyhodnotil rovněž situaci v Kyrgyzstánu od roku 2010, kdy dle jeho názoru i když ekonomicky oslabený Kyrgyzstán nelze označit za zemi s vyspělou demokracií, toto konstatování nicméně pro posouzení nebezpečí vážné újmy v konkrétním případě nestačí. Mimo jiné konstatoval, že v mezidobí došlo ke stabilizaci situace, i když nelze vyloučit různé lokální konflikty, k nimž by mohlo docházet zejména na jihu země. V této souvislosti poukázal žalovaný na to, že nelze automaticky bez přihlédnutí ke konkrétním aspektům případu bez dalšího udělit mezinárodní ochranu všem osobám pocházejícím ze země s nižším či žádným stupněm demokracie či z oblastí zmítanými ekonomickými a politickými problémy. Žalovaný dále uvedl, že v případě nezletilého žalobce nelze ani předpokládat, že by se aktuálně do země původu rodičů navracel, a to vzhledem k faktu, že zákonná zástupkyně žalobce i nezletilý bratr mají na území ČR povolen trvalý pobyt. Zákonným zástupcům nic nebrání v tom, aby požádali o úpravu pobytu žalobce na území ČR s ohledem na rodinné vazby obdobným způsobem v rámci zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalovaný uvedl, že žalobci nemůže hrozit vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť Kyrgyzská republika se v současnosti nenachází v žádné z uvedených situací.

Rovněž tak nebyl shledán důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, neboť rodinní příslušníci žalobce nepožívají doplňkové ochrany, takže podle tohoto ustanovení nemohlo být postupováno.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Námítky, které byly vzneseny v původní žalobě, byly pouze obecné s odkazem na jednotlivá ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Nebylo uvedeno, z jakých důvodů se žalobce domnívá, že k porušení těchto ustanovení došlo.

Soud se nedomnívá, že by žalovaný vydal rozhodnutí, aniž by zjistil stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jak žalobce v doplnění žaloby uvedl. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou žalobcovy rodiny z pohledu jejich tvrzení, že rodina byla v zemi původu politicky angažovaná. Odkázal v této souvislosti na rozhodnutí ve věcech jejich žádostí, kdy žádost matky žalobce A. G. vedená pod č.j. OAM-1330/VL-10-2006 byla skončena rozhodnutím ze dne 21.2.2007, kterým jí nebyla udělena žádná forma mezinárodní ochrany. V řízení před soudem byla žaloba rozsudkem č.j. 4 Az 21/2008-152 ze dne 2.6.2011 zamítnuta a v řízení o kasační stížnosti bylo NSS rozhodnuto pod č.j. 1 Azs 16/2011-208 ze dne 7.10.2011 tak, že byla pro nepřijatelnost odmítnuta.

Ve věci žalobcova nezletilého bratra K. N. U., bylo rozhodnuto dne 30.7.2008 pod č.j. OAM-394/LE-C09-C09-2008 tak, že mu mezinárodní ochrana udělena nebyla. V řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2.6.2011 č.j. 4 Az 21/2008-152 žalobu zamítl. Kasační stížnost byla rozhodnutím NSS v Brně dne 7.10.2011 pod č.j. 1 Azs 16/2011-208 odmítnuta pro nepřijatelnost.

Pokud jde o otce žalobce K. N., bylo řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu vedeno pod č.j. OAM-1394/VL-20-2006 a rozhodnutím ze dne 6.4.2007 mu nebyla udělena žádná forma mezinárodní ochrany. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem č.j. 28 Az 31/2007-76 ze dne 20.2.2008 žalobu zamítl. O kasační stížnosti rozhodl NSS dne 29.10.2008 pod č.j. 1 Azs 67/2008-112 tak, že ji odmítl pro nepřijatelnost. Žalobcův otec znovu požádal o udělení mezinárodní ochrany a jeho žádost byla znovu Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, zamítnuta, rozhodnutím ze dne 25.4.2012 pod č.j. OAM-46/ZA-ZA06-P10-2011.

Soud má za to, že pokud žalovaný vyšel z těchto podkladů, zabýval se dostatečně skutečnostmi, které se týkají rodinných příslušníků žalobce, který sám v Kyrgyzstánu nikdy nežil a narodil se na území ČR. Z těchto podkladů bylo možno dovodit, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12a nebo § 12b zákona o azylu.

Žalobce dále v žalobě uvedl, že nepochybně splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. V této souvislosti bylo odkázáno na žalobcovu rodinnou situaci, na to, že v ČR žije již od svého narození. V této souvislosti bylo poukazováno na porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v článku 8 i na porušení Úmluvy o právech dítěte z roku 1989.

Soud po prostudování správního spisu i žalobou napadeného rozhodnutí nesdílí názor žalobce v tom, že by se žalovaný dostatečně nezabýval posouzením otázky možnosti uložení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tato otázka byla podrobně rozebrána

v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný vycházel opět z posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany s přihlédnutím k rodinným příslušníkům žalobce a hodnotil v této souvislosti skutečnosti, které byly namítány v řízení o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Soud sdílí názor žalovaného, že prosté opakování týchž důvodů v žalobě jako u rodinných příslušníků žalobce nemůže vést k jiným závěrům, než ke kterým na základě dříve provedeného správního řízení žalovaný dospěl u rodinných příslušníků žalobce, od nichž důvody žádosti nezletilého žalobce jsou odvozovány. Rovněž tak lze odkázat i na stanovisko NSS vyjádřené v rozhodnutí sp. zn. 8 Azs 14/2011 ze dne 30.9.2011 (dostupného na www.nssoud.cz), v němž bylo poukázáno na smysl práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nikoli však ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu, kdy právo azylu není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel.

Tvrzení žalobce, že došlo k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, který zakotvuje právo na rodinný život, a Úmluvy o právech dítěte z roku 1989, považuje soud za nedůvodné tvrzení. Soud souhlasí se žalovaným, který uvedl, že neudělení mezinárodní ochrany žalobci není překážkou k uspořádání společného rodinného soužití na území ČR za splnění zákonných podmínek. Rovněž tak není dána překážka jejich společného návratu, neboť jsou všichni shodné státní příslušnosti. Je tedy zřejmé, že neudělením mezinárodní ochrany nezletilému žalobci nedošlo k porušení mezinárodních závazků plynoucích z Úmluvy o právech dítěte z roku 1989, ani nepředstavuje svévolný zásah do rodinného nebo soukromého života dítěte.

Námítka týkající se posouzení možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 nebyla žalobcem blíže odůvodněna. Soud v postupu žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí posoudil všechny rozhodné skutečnosti, neshledal žádné pochybení.

Soud rovněž nemůže dát žalobci za pravdu v tvrzení, že došlo k porušení jednotlivých jím uvedených ustanovení správního řádu v průběhu řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Soud uvedená pochybení sám nezjistil a žalobce neuvedl, v čem konkrétně tato pochybení spatřuje. Pokud jde o námitku nedostatečného odůvodnění výroku rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že žalovaný rozhodnutí v dostatečné míře odůvodnil, uvedl, z jakých podkladů vycházel, jakými úvahami se řídil.

Soud z těchto důvodů dospěl k závěru, že je žaloba nedůvodná, proto ji zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nákladů nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. ledna 2013

Mgr. Dana **Č e r n o v s k á** v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová